

gier eller Embedsmænd udelukkende, men naar han kunde træde i et virkeligt levende Forhold med Menigheden, saa at Menigheden kunde frembære sine Ønsker og sine Længsler for ham. Og som det vilde være godt for Ministeren, saaledes mener jeg, det vilde være godt og ønskeligt for Menigheden selv. Der er en Trang i samme, som jeg haabede paa denne Maade vilde kunne blive noget tilfredsstillet, men jeg antager ogsaa, at det vilde være det høie Thing fjært. Skal der bevilges Pengemidler her, jeg vil sige, til et Huus eller en Bygning, da ønsker det høitæredede Thing ganske vist at see Overslag og Beregninger, nøie at undersøge, om de Forslag, der blive fremlagte, ikke ere grebne ud af Luffen, eller om de virkelig ere begrundede paa en Sagkundskab og sagkundige Mænds Dom. Jeg vil anvende, hvad jeg her har sagt, paa det Omraade, paa hvilket jeg her maa bevæge mig. Det kan ikke, saa forekommer det mig, være Thinget fjært, om det blot hører en enkelt Ministers Udtalelse eller seer de Forslag, som han forelægger, uden at vide, hvem det er, der har været Raadgiverne, og uden at modtage et bestemt Indtryk af, at Forslaget har været underkastet en grundig og alsidig Overveielse; men jeg mener derhos fremdeles, at det vilde være gavnligt for de Reformere, som kunde tilveiebringes, og for de Love, som maatte blive givne. Hvad hjælper det vel, at der reformeres, naar der ikke bliver Sandhed deri, hvad hjælper det vel, at der udgives Love, naar der ikke kommer Liv ved dem? Der har været foretaget saa mange Reformere og givet saa mange Love, men Formaålet er langtfra altid blevet naaet. Det gjælder saa meget om, paa hvad Maade disse Reformere og Love blive vedtagne. Sætter jeg et Barn ud i Verden, da afhænger det saa meget af, i hvilke Forhold og Omgivelser det kommer til at bevæge sig; dersom der er Noget, som vil have en kjærlig Omhu for det og bevise det Venlighed, da har jeg det Haab, at Barnet vil voxe og trives. Sa saaledes er det ogsaa med Reformerne og med

Lovene; naar de ikke møde en vis Velvilje, naar de ikke blive optagne med nogen Kjærlighed, da staaer Reformaten i Fare for slet Intet at udrette, og Loven i Fare for at blive et dødt Bogstav, som istedetfor at oplive snarere slaaer Livet ihjel. Ja, jeg havde tænkt mig, at der ogsaa paa den Maade, jeg her har angivet, muligviis kunde forberedes en Vej til at skaffe baade Reformaten og Loven en kjærlig Modtagelse. Det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen) var ikke tilbøielig til at ville stemme for Bevillingen af de 5,000 Rb. til en Kirkecommission. Det ærede Medlem kunde ikke ret see den lovgivende Forbindelse, som der var mellem Lovudkastet om Valg- og Hjælpecommissioner og den omspurgte Pengebevilling. Det forekommer mig, at der er en klar og utvetydig Forbindelse mellem dem; Lovudkastet peger, som jeg allerede har sagt, hen paa Kirkecommissionen og angiver den Retning, i hvilken jeg formener, at Kirkecommissionen skulde udføre sit Hverv. Naar man har forelagt Lovudkastet, da har man ligesom reist Fanen og givet den den Indskrift, som antyder den Gang og den Betydning, som Kirkecommissionen skulde have. Det ærede Medlem syntes imidlertid at være tilbøielig til at mene, at man først skulde have sammenkaldt en Kirkecommission og have forelagt Loven om Valgcommissioner for samme. Ja, jeg veed ikke, om jeg ganske ret har opfattet det ærede Medlems Mening, men jeg troer at maatte udbyde hans Ord paa en saadan Maade. Jeg skal kun hertil bemærke, at hvis man vilde have opfat dette Lovudkast, til en Kirkecommission var bleven sammensat, saa vilde det i en ganske overordentlig Grad have vanskeliggjort Sammensætningen af en Kirkecommission. Allerede det, at sammensætte en Kirkecommission, er et saa overordentlig besværligt Arbejde, at det tilbøielig ikke er misundelsesværdigt, men Vanskelighederne vilde i en meget betydelig Grad sørges, naar dette andet Spørgsmaal, som nu trindt om i Landet har sat saa mange Gemytter i Bevægelse,